

i Kjøbenhavn. Selv om de altsaa vilde begynde at skyde fra 20,000 Alen, kan man sige sig selv, at det vil ikke være ret længe. Man har nu tillige ikke negtet sig den Fornøielse i Betænkningen, at tale om, at man kan bombardere Kjøbenhavn fra Drogden og Kjøgebugt. I den Konference, jeg havde den Gæde at have med Udvalget, tillod jeg mig at have et Kort med, hvor jeg viste at i en Afstand af 20,000 Alen fra Bøen paa de Steder kunne Skibe, der føre saa høje Kanoner, ikke ligge. Jeg troede derfor, at det var blevet strøget i Betænkningen, men det er ikke sket, det staar der ligegodt; jeg vil da sige, at naar man paastaar, at man fra Drogden eller fra Kjøgebugt i en Afstand af 20,000 Alen kan beskyde Kjøbenhavn, da beder jeg om bestemte Oplysninger om, hvad det er for Skibe, og hvad det er for Kanoner. Man har jo nu detaillerede Fortegnelser over ethvert Skib i de fjendtlige Flaader, og man vil deraf kunne se, at det Skib flyder ikke paa Vandet, som kan gjøre det; de Skibe, der kunne skyde paa de Afstande, gaa langt dybere, de kunne ikke nøies med 22—24 Fod Vand, som de kunne faae der i Løbet; og de vilde dog gjerne have nogle enkelte Fod Vand under Kjølen, naar de gaa ind i saadant Farvand. Det er derfor grebet ud af Vusten, saa jeg skal ikke opholde mig videre derved og heller ikke ved det usigtbare Veir. Taage- og usigtbart Veir er en meget farlig Ting for en fjendtlig Flaade i et Farvand, hvor den ikke er hjemme, og navnlig naar den kommer ud for en Havn, hvor man har Torpedobaade, og hvor man har Folk, der forstaa og have Øyst til at gaa ud med Torpedobaadene. I usigtbart Veir og i Taage trækker den sig helst langt tilbage. Med Hensyn til hvad der egentlig kan siges at være Bombardementsaffstanden, skal jeg her anføre en Udtalelse fra engelsk Side, hvad man der anser for Bombardementsgrændsen og jeg tror, at den dog maa have nogen Betydning; i alt Fald tillægger jeg den megen Betydning; jeg tror ikke, at Englænderne ville sige Noget, der ikke er rigtigt i den Henseende, da de jo have et meget stort Kjendskab til disse Forhold. Der var, som bekendt, en storartet Flaademansøvre i Fjor, hvor den engelske Flaade opererede i to Dele, en, der agerede Jænde, og en anden Ben. Der var givet almindelige Regler for, hvornaar en By kunde siges at være taget, bombarderet og saa fremdeles. De Regler, der vare givne, vare da, at for at noget Orløgsstib skulde være berettiget til at sige, at det havde sat sig fast i en By eller bombarderet den eller tvunget den til

at gjøre det og det, maatte Skibet ikke være længere borte end 15,000 Alen, det skulde have ligget der i 8 Timer og ligget der om Dagen i klart og sigtbart Veir. Deraf ses, at over 15,000 Alen eller usigtbart Veir eller Nat er ikke Omstændigheder under hvilke man kan bombardere en By. Man taler ogsaa i Betænkningen som en Fortsættelse af dette om, at Regjeringen har stillet Landet ligeoverfor en uoverkommelig Opgave. Ja, den Opgave, som her er Tale om, den at løse Forsvaret paa en eller anden Maade, det er ikke en Opgave, som denne Regjering har stillet, det er en Opgave, som i og for sig er stillet til ethvert Land, der vil føre en selvstændig Tilværelse, og som ikke vil udsætte sig for, saasnart Krigen kommer til at passere lige forbi, da med eet Slag at ophøre at være selvstændigt. Den Opgave har altsaa været stillet for lang Tid siden, og den Maade, hvorpaa denne Regjering vil løse denne Opgave, er ogsaa bekjendt, det er ved at have en forholdsvis lille og ikke meget stærk Hær, ved at have en Flaade, der nogenledes kan anses for passende efter vore Forhold og endelig have Hovedstaden befæstet. Det er den Opgave, der er stillet, og den anser jeg ikke for uoverkommelig, den tror jeg kan løses. Men naar man i Betænkningen taler om, at dette er uoverkommeligt, sigtes derved til, at man mener, at det ikke forslaar med dette Middeldgrundsfort, at der bag efter maa komme andre Forter og saa fremdeles; der nævnes ligefrem „flere Forter“. Hvorvidt dette er rigtigt, beror meget paa, hvor langt man ser ud i Fremtiden, Ingen tør paatage sig at sige, om det ikke om et halvt eller helt Hundrede Aar skulde være nødvendigt at faae et Fort til et eller andet Sted. Det tør jeg ikke sige, men jeg tør sige, at i en rimelig overfluelig Fremtid, for vore egne og vore Børns Bedkommende, vil det være tilstrækkeligt, og videre kan man ikke forlange; ellers kunde man aldrig gaa ind paa Noget. Nu have vi jo f. Ex. i de senere Aar forhandlet om Geværer, men hvem kan indstaa os for, at dette Gevær strækker til for vore Børnebørn og Børnebørns Børn? Nei, der vil nok komme nye Geværer frem en gang. Vi kunne jo tage Remingtongeværet, som af Alle var anset for at være et fortrinligt Gevær baade med Hensyn til dets ballistiske Egne og dets simple Sammensætning og dog varede det ikke mere end 6—7 Aar, saa var Geværet fuldstændig forældet. Skulde man derfor ikke have givet os Geværer den Gang eller nu negtet os Geværer, saa hører jo Alting op med Hensyn til Forsvaret. Affurat det Samme gjæl-